

meget stor Deel private Formuer er anbragt i danske Statsobligationer, og ved disses Nedgang fra en Pris af 96, hvad der tidligere var Prisen for 4 pCt. Obligationer, til nogle og Tiirs, stæer der altsaa et bethdeligt Slaar i den realisable Formue, hvoraf en stor Deel Borgere er i Besiddelse. — Der er endnu en Betragtning, som jeg maa fremføre. Min ærede Sidemand tilhøire (Melchior) sagde, at han, hvis vi ikke paa eengang kunne udføre de foreslaaede Jernbanearbejder, vel at mærke i det Omfang, hvori de her ere forlangte, og saa tillige bære alle de Udgifter, der ere forbrede til Hærloven, saameget mere maatte beklage, at Hærloven var bleven vedtagen, og han sagde, at han da for sit Bedkommende vilde overveie, om ikke de hverligere Bevillinger til Hærplanen maatte nægtes, for at Bevillingerne til Jernbanerne kunde komme til at nyde Fremme. Jeg vil hertil sige, at vi have vedtaget Hærloven, og at det ikke kan hjælpe, at en Enkelt beklager det og trøster sig med, at der dog er Bevillinger, der staae i Forbindelse med den, der endnu ikke ere vedtagne; thi de ere en saa absolut Følge af Hærplanen, at det vilde være en fuldstændig Galtskab ikke at tilstaae dem; det vilde f. Ex. være fuldstændig Galtskab at forlange hele Landets vaabenføre Mandskab øvet i Vaaben og saa ikke at ville give dette Mandskab brugbare Vaaben. Man siger, at der er forlangt saa og saa mange Millioner extraordinaire Bevillinger til begge Afdelinger af Krigsvæsenet. Ja, vel er der saa, og jeg vil fremhæve, at der vil komme endnu flere Forbringere; de maae komme, og de skulle og bør efter min Mening komme. Jeg for min Deel har Bntet at bebreide mig, hvis Noget skulde klage over, at de ikke i sin Tid ere blevene omtalte at ville komme, thi jeg har paa denne samme Plads, den Gang da vi talte om, hvorvidt vi kunde gaae saa vidt med Hensyn til de aarlige Udgifter til Hæren, som vi ere gaaede, udtrykkeligt udtalt, at vi maatte tænke paa, at der saa andre Millioner bagved, som nødvendigt maatte følge efter. Man kan f. Ex. ikke ruste sig, som vi have tænkt paa at ville ruste os til alvorligt Forsvar, naar der er Spørgsmaal om Liv eller ikke Liv, og saa ville savne et Par holdbare Vaabenpladser.

Enhver veed, at vi maae komme til Fæstningsanlæg — og Fæstningsanlæg ere i vore Tidere, — thi at have en Armee og et Armeemateriel, og saa ikke at have en Fæstning, hvorfra man kan forsvare saameget som et Arsenal med ti Kanoner, det gaaer ikke an. Der forestaaer os altsaa en Række af Udgifter i denne Retning. — Men der er endnu et andet Spørgsmaal, der staaer i Forbindelse hermed. Vi kunne maaffee nok betale de foreslaaede Jernbaner, hvorfor ikke? Vi kunne jo f. Ex. staae Pengene tilveie ved at sælge af de Obligationer, der ligge i Reserveresonden, eller ved at skabe nye Obligationer, idet vi trøste os med, at, om Obligationerne ogsaa skulde gaae ned til en Cours af 80 eller 75, saa er der jo andre og det store Stater, hvis Obligationer ikke staae høiere; vi vilde jo derved endog have Udigt til desto lettere at kjøbe dem tilbage fra Udlandet, og de vilde saa desuden nok kunne stige igjen. Men der er herved en anden Omstændighed at lægge Mærke til. Det gaaer ikke an for en Stat og mindst for en lille Stat at udstømme sin Credit til det Yderste og ikke at have en Reserveresonden, og det gaaer allermindst an for os. Enhver veed, hvortil jeg herved sigter. Enhver veed, at, naar vi have bevilget saa store Midler til Landets Forsvar, saa er det skeet i Erkjendelsen af, at der snart kan møde en Kamp for Landets Eksistens. Men vi maae da ikke have udstømt vore Kræfter til det Sidste; vi maae ikke, naar der kommer en Nødvendighed for at foretage en Rustning, og naar der indtræder en Nødvendighed for at tilveiebringe idetmindste en halv Snees Millioner — vi have jo Erfaring om Vanskelighederne herved fra 1849—50 og fra 1863—64 — have bragt vore Obligationer i Miscredit, og vi maae derfor sørge for, at vore Obligationer ikke gaae ned, og altsaa ikke sælge flere og flere af dem til bestandigt nedgaaende Priser, thi hvad ville ellers de Penge komme til at koste os, som vi muligt snart skulle bruge, eller kunne vi da overhovedet vente at faae dem? Det er derfor af allerhøieste Vigtighed at vi sørge for at holde fornødtigt Huus med vore Obligationer. — Jeg indrømmer, at vi skulle gjøre Alt, hvad rimeligt er, for at udvikle vore materielle Midler og udvikle dem